

- 140 -

CHƯƠNG 17

(CÒN NỮA)

BAY BỒNG TRỜI CAO

Truyện dài của Tạ quang Khôi sẽ khởi đầu khi Trung

Ở ĐÂU XIN CHO BIẾT TIN

- 69 -

CHƯƠNG 3

CÓN NGA

PHẦN

CHƯƠNG 4

CÀU TÀU

TRẦN ĐỨC LẠI

(Còn nữa)

EO BIỂN ĐÀ TÌNH

TÚY HỒNG

[illegible][illegible]

NGƯA HỒNG

LỆ HẠNG

- 66 -
CHƯƠNG 4

Chàng cười:

- Với anh thì đẹp hơn vì có em,
- Còn em lại nói đẹp của anh.

Cả hai cùng nhủ người đàn bà hay mà mình
cần có đôi em đi li yêu anh à.

Bước xuống nhà. Nhau nhai Phởng:

- Phởng, nghe anh kể, anh yêu em, một mình em,
- Cũng ok thôi.

Chàng hỏi:

- Phởng, anh muốn giơng đó nữa nghe sẽ choa?

Nhau gật gù chỉ xác tâm trạng:

- Một là h người bạn, nhìe anh muốn tiến tới gần này

khoái hài ghê

- Nghe nhưn quesh :
- Nhla em trong nhà này anh nhyr có tiền bị dầy để

thương hết rồi

Phởng hiểu nhưn nhai chàng :

- Sao, hội yem chưa
- Chàng đợi phải lâu, bước tới bàn nâng, chụp hai va

hàng xối lòi: Giọng chàng như u ám như xối xối :
— Không bao giờ biết cơ, mà cũng biết chiều hơn hẳn
qua.
Phượng tình anh như nước, mắt nàng, đôi mắt Nghi đã
lấp loà vào nhau, mắt đôi mắt Nghi như biển cả. Phượng
đập bốp kinh lên như thế rồi. Không khí ngoài, hai
mặt không còn là morning. Phượng không đứng, chàng rảo
lầm quanh gối, sao chàng mới hiểu được.
Như một đóa sen. Phượng không nghĩ, không nghĩ nữa
đến một đóa sen. Ngày trong một ánh sáng rất phù
chàng đi được sao.
Nàng cũng biết đôi Nghi, thì hai người rồi như
Hết chuyện để nói nữa rồi. Nghi nghĩ im trắng gần
đến như hai mặt Phượng lo lắng, hai mặt Phượng đã
chàng. Chàng cũng nghĩ, đang đi có chàng. Rồi chàng
chàng đi. Chỉ còn là Phượng một người thôi. Hai
mặt chàng thì lo lắng, hai mặt chàng thì lo lắng. Thì
hàng như từ trên ánh sáng rồi anh lại Nghi. Hai
Phượng có chủ, sao anh nghĩ mà đêm hơn mọi đêm
đêm đã.
Phượng mới nghĩ anh rảo trước. Nàng không nghĩ
vội chàng sao. Nàng nghĩ gần như đôi mắt anh nhìn
đến.

ông, Nắng không cho trách người dân ông đang nghĩ trước mặt mình thì có sao. Rõ ràng, ông cũng cần đến ông dân của ông, ông cần người hiền, cần các bậc hiền nhân. Trong xã hội này là một xã hội nông, không phải là xã hội thủ công. Hai đời mới dân ông tìm ra một hiền nhân. Nhưng chỉ, Phụng không không như mình, Phụng có ông không thấy gì, còn ông là các vua làng, chỉ chờ là con sao xuyên và con của ông. Người hiền này người dân ông không hề nghe, Phụng cũng chỉ đứng đó và đang đứng yên lặng, ông không nói cái gì cho người hiền, Hiền sao được như ông, ông người dân ông hiền, mình hạnh phúc, mình vui lòng. Ý nghĩ này làm Phụng đỏ mặt không dám nhìn người hiền.

Nàng vui nhìn ra ngoài ông và nói với anh:

- Anh về đi anh Hiền.
- Em bắt hết à.

Phụng chỉ gật đầu:

- Tôi quyết em anh ở, em không muốn về sống với anh em.
- Em giận anh?
- Không, anh em xa anh một chút, đừng bao giờ tới đây nữa.

(Còn nữa)

TÌNH YÊU NHƯ BĂNG SƠN

TỬ DUYÊN

— 59 —

Thầy bói cười, cúi đầu như khế :
— Mày nghĩ sao về đấng ông thầy bói người này đến để
khiến... (ông thầy bói cười rồi lấy tay vuốt cằm của ông thầy
cố ý chọc cười người đi đưa đến lễ, lễ ăn xong nói ăn không
đủ! Chờ mấy hôm nữa hãy thầy bói mới đưa đến cúng lễ xong
loại trừ thầy, mấy bà hàng ở đây thầy rất tốt, ông thầy nói
cười nói cười. Các bà Thầy đó mới đến mới đến ông từ đó
ông nói đến ông nói nay
— Ông thầy bói nói thầy mình đi vào ăn
Ông thầy bói nói thầy đi. Không có họ làm sao mình không
chờ anh ta hãy thầy, ông thầy nói, ở đây, ông thầy... tất cả
đều là ta nên vì đạo của mình hết. Hễ em nói điều đó ra
cứ chờ đợi đi, chờ đợi chờ đợi chờ đợi chờ đợi chờ đợi chờ đợi
— Ông thầy bói nói thầy mình ăn đến đây thôi.

Thầy bói nói :
— Ông thầy bói nói thầy mình ăn đến đây thôi
mặt thầy, thầy lấy tay vuốt cằm của ông thầy, ông thầy
biết thầy, không lấy thầy ông thầy ông thầy ông thầy ông thầy
định thầy ông thầy ông thầy ông thầy ông thầy ông thầy ông thầy

như tất chúng vậy đó. Em không hiểu tại sao nữa anh à.
Tại sao em lại đến đây ông bố mới số tiền sẽ cưới em
và? Sao em hay lại đến bố cả hai thời gian trước đây anh
đến đây để nói chuyện
- Nếu vậy em thích sống và yêu như thế nào?
- Chẳng như thế nào cả, em nói làm sao được. Vì nghĩ
hôm nay em yêu khác hơn ngày hôm qua, em như người đi
đều công bằng tất cả. Bây giờ em thích như anh nói em
mai em đi khác thì sao? Ngày em vào nhà em thích như
đến bây giờ em vẫn trắng như em nói anh. Bây giờ em
em thích anh như anh nói em đi đến anh nói anh
Em nói anh như thời v e không rõ ràng gì hết anh à
em thích người khác bà như thế nào?
- Sơn đương thanh trí:
- Như em, như Nai Nai, như Đan Thủy.
- Làm thế quá thế rằng chỉ có một tái tim.
- Sơn Dương em mặt.
- Anh nói quá thế hẳn đi mới phải xem sao anh? Có ch
chắc gì không?
Thầy đến đến anh chàng:
- Anh thì giúp em đi.
- Bằng cách nào?

Thầy nghĩ một :

— Không biết nữa, nếu em biết em đã không thể nào sống được dưới sự chấp hành tự trị của nước này, em sẽ không rõ làm thế nào để sống lại trong một ngày. Mọi việc rõ ràng, đối mặt với chim, đối mặt bằng nhau như ngọn lửa thiêng trong ánh sáng của Hy Lạp ngày xưa.

Thầy muốn nói nước này là nước được cứu rỗi, những người trẻ tuổi lịch sử của nó, những người già thích ca, những người trẻ cũng cũng muốn làm như tôi. Nước mặt đang lên, nhưng thời gian của nó là thời gian của nước mặt đang xuống, nhưng thời gian phải một chút và đi về phía trước, còn của nó.

Sơn đương thì nói đó là :

— Cái cách cách để mọi loài em quên chúng em không thể được hẳn.

Sơn em biết em chưa quen ?

— Mọi em cho anh biết, rằng tay em nói cho anh nghe.

— Nội sự của em nói ?

Sơn đương cho anh :

— Đừng hỏi nữa, anh biết em nói.

(CÒN NỮA)

TÌM MỘT NGƯỜI TRONG RỪNG

NGOC LINH

— 57 —

Hằng lặng thinh, không nói gì, cứ chờ ý của ra phôi trước.

Lưu làm bêm tiếp :

— Bì zen mạch trong lại của phải trở về nhà...trở lại bực cũ...—

Hằng cho xe chạy nhanh thâu. Lưu hơi lo ngại : nó quay lại nhà chăng ?

Bỗng nhiên Hằng nghiêm giọng :

— Lưu của còn ở đó hả Hữu hả ?

— Lưu tình hình của kịp với gì thì được đi tiếp.

— Rồi thì Lưu của chưa còn ở đây ?

Lưu lặng thinh :

— Tôi chỉ nhớ qua chuyện có vậy thôi.

— Nhớ lại làm gì nữa !

Lưu lại lo lo lắng :

— Aah Hằng a...anh đừng biến thành anh Hữu mới cách thế tình anh bực !

Nhưng tiếp :

— Sau khi anh bị bị bệnh, anh biến thành con người đê kỵ, nóng say hay như người...—

Đầu óc anh se giống anh Hữu phải không anh ?

Hùng lắc đầu lia lịa :
- Tất nhiên là không ...
Chàng tiếp :
- Nhưng bây giờ Lan đang sống thì bạn tôi... tôi có yêu cầu Lan phải Hôn chồng tất cả những chuyện quá khứ...
Lan khẽ cau mày :
- Anh không nên bức bách tôi... Vì thế, đó cũng chẳng có tội gì ...
- Ý bạn phải là chồng của Lan ...
Hùng lắc đầu tiếp :
- Bây giờ ý bạn phải là chồng của Lưu nữ i ...
Lưu nữ thốt :
- Tôi không có gì để nói với anh cả ...
Hùng chột dạ :
- Bây giờ anh xuống xe ...
Hùng hơ giọng :
- Lưu không nên nhắc đến chuyện đó nữa ...
Bây giờ chúng ta xuống xe đi bộ ...
Lan xuống xe, nàng nhận thấy cuộc tranh luận khi nãy thật là đáng thất ...
Nàng biết Hùng yêu mình, mà chính đó mới là điều đáng trọng ...
Lan dắt con cò Vàng theo, đi nắm tay Hùng cùng

đến trước mặt cửa hiệu buôn. Hùng khoe năng lượng là

— Để tôi xem cho Lạn lấy một vật dụng.

Chàng suy nghĩ hồi lâu.

— Lạn cũng đi với tôi trong các hiệu đi.

Lạn cũng đến cửa Vạn đi theo.

Bà Chú tiệm buôn nước cháo hỏi người..

Hùng thì chuyện nước với Bà Kỳ. Lạn không được hai người bán những gì.

— Lạn đôi khi đi... chuyện gì cần phải chỉ cái mặt.

Chàng mỉm cười:

— Lén nữa Lạn biết:

Bà Chú tiệm mỉm cười rồi cầm thước giấy đến kích thước người Lạn.

— Ủy làm gì vậy!

Lạn hỏi ngạc nhiên, nhưng vẫn cười:

— Bộ may r phục cho tôi hay sao?

Hùng thì đầu:

— Không cho phép làm gì!

Bà Chú tiệm giữ tính nghiêm túc, rồi nói chuyện với Hùng và quay lại Lạn mỉm cười.

— Anh Hùng, anh định làm gì vậy?

(Còn nữa)

